

FELLINGER KÁROLY

Vágott virágok

Ahol a szobában megtörtént apám végzetes esése, megtorpanok, nem merek oda lépni, ahol feküdt, úgy érzem, rátaposnék kérdő fejére, de nem tudok átlépni se rajta, már teljesen elállja teste az egyik szobából a másikba való bejutást, olyan ez az állapot, mint mikor az utca mindkét oldalán, pár másodperc eltéréssel átszalad két éhes, kóbor, fekete kiscica előttem, pedig az életben nem látták egymást.

Keresztutak

Mindig úgy tűnt, apám jobban kedveli a legidősebb lánytestvére gyermekeit, mint a sajátjait, azok biz sokra is vitték, a falu leggazdagabb embere lett az egyikből, országos híré bíró a másikkól. Mikor aztán apám meghalt, az igazságos bírónak választania kellett, vagy elutazik a temetés napján egy előre megbeszélt kirándulásra, vagy kikíséri apámat utolsó útjára. Ha erről apámat kérdezi, ő a kirándulást javasolta volna, fájt szívvel persze, hiszen a bíró unokaöccsének jelenléte jó fényt vetített volna rá s a családjára. A bíró hamar kifürkészte apám gondolatait, a kirándulás mellett döntött, még csak nem is telefonált, hogy részvétet nyilvánítson, elfelejtve, hogy csak egyszer halunk meg, s a szegény embernek csak egyszer adatik meg, hogy méltó temetése legyen.

Apám ki nem állhatta a hideget,
csak a radiátorban bízott,
lehetett tél, lehetett nyár,
neki nem számított,
gyakran égési sebek voltak az alfelén,
nehezen gyógyulók,
akár a látomásai, a sakkfigurái,
melyeket egy halotti torról toborzott,
de még betegsége előtt kikötötte,
mint egykor a ladikot a házuk előtt,
hogy neki nem kell halotti tor,
ahol borba ölik bánatuk azok,
akik már nem is emlékeznek rá.
Ezért a temetésről hazajövet
inkább beindítottam a gázkazánt,
gondoltam, belangyítok,
apám ennek úgysem tud ellenállni,
s hátha egyszer nekem ad igazat,
ha már életében nem volt erre példa,
hátha majd, a radiátornak dőlve, kipihen
fáradalmaim.

Harangozók

Bakonyi Istvánnak

Azt mondják, ha az élők visszasírják a holtat,
a halott is velük zokog,
nincs nyugodalma, hazajár ellenőrizni,
bezárták-e az ajtót, elzárták-e
a gázcsapot, hiszen élőként ő volt,
aki elfelejtette ezeket a semmis
dolgokat, mert a halottak már csak
ilyenek, ébren álmodnak egy
szebb jövőt, ahol mi vagyunk
az angyalok, s ahol szárnyakat
aggat ránk szomorúan az Isten,
háromlábú székén egyensúlyozva.